

Usnesení Nejvyššího soudu ČSR ze dne 30.09.1977, sp. zn. 6 Co 229/77, ECLI:CZ:NS:1977:6.CO.229.1977.1

Číslo: 20/1978

Právní věta: Soud rozhoduje o opravném prostředku proti rozhodnutí národního výboru jako odvolacího orgánu (§ 116 odst. 3 zákona č. 121/1975 Sb.) také v případě rozhodování o zákonných nárocích na zvýšení důchodu pro bezmocnost týkajících se již takových přiznaných důchodů, jež jsou samy dávkami dobrovolnými (fakultativními), jako je tomu např. u nároků na zvýšení důchodu manželky nebo sociálního důchodu pro bezmocnost (§ 8 odst. 1 bod 7 zákona č. 129/1975 Sb.). 1)

Soud: Nejvyšší soud České soc. rep.

Datum rozhodnutí: 30.09.1977

Spisová značka: 6 Co 229/77

Číslo rozhodnutí: 20

Číslo sešitu: 9-10

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Odvolání, Řízení před soudem

Předpisy: 99/1963 Sb. § 224
§ 250 121/1975 Sb. § 116

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 20/1978 sb. rozh.

Soud rozhoduje o opravném prostředku proti rozhodnutí národního výboru jako odvolacího orgánu (§ 116 odst. 3 zákona č. 121/1975 Sb.) také v případě rozhodování o zákonných nárocích na zvýšení důchodu pro bezmocnost týkajících se již takových přiznaných důchodů, jež jsou samy dávkami dobrovolnými (fakultativními), jako je tomu např. u nároků na zvýšení důchodu manželky nebo sociálního důchodu pro bezmocnost (§ 8 odst. 1 bod 7 zákona č. 129/1975 Sb.). 1)

(Usnesení Nejvyššího soudu ČSR z 30. 9. 1977, [6 Co 229/77](#)).

Rozhodnutím odboru sociálních věcí a pracovních sil KNV z 21. 4. 1977 bylo potvrzeno rozhodnutí odboru sociálních věcí Národního výboru města B. z 3. 2. 1977, jímž byla zamítnuta navrhovatelčina žádost o zvýšení jejího sociálního důchodu pro bezmocnost podle ustanovení § 47 zákona č. 121/1975 Sb.

Navrhovatelka se ve svém prostředku domáhala přiznání zvýšení důchodu pro bezmocnost, protože jí

obvodní lékařka navrhuje pomoc pečovatelky, má zvýšené výlohy s dietním stravováním při onemocnění zažívací soustavy a vzhledem k věku 82 let potřebuje občas cizí pomoc, za niž musí platit. Důchod ve výši 600 Kčs měsíčně jí na všechno nestačí.

Krajský soud v Brně potvrdil přezkoumávané rozhodnutí, poněvadž dospěl k závěru, že nárok na zvýšení důchodu pro bezmocnost podle ustanovení § 47 zákona č. 121/1975 Sb. je dávkou nárokovou a náleží poživateli důchodu, jestliže je podle lékařského posudku trvale bezmocný, že potřebuje ošetření a obsluhu jinou osobou. U navrhovatelky tomu tak není. Toto zvýšení pak není závislé na sociálních, rodinných a majetkových poměrech důchodce.

Nejvyšší soud ČSR rozhodnutí soudu prvního stupně potvrdil.

Z odůvodnění:

Pokud se v této věci soud prvního stupně zabýval otázkou, kdo je v tomto případě účastníkem řízení jako odpůrce, nesprávně uvedl v záhlaví napadeného usnesení Úřad důchodového zabezpečení místo příslušného krajského národního výboru. Podle ustanovení § 246 o. s. ř. jsou totiž v přezkumném řízení podle ustanovení § 244 až § 250 o. s. ř. účastníky řízení ti, kteří jimi byli v řízení u jiného orgánu, a orgán, jehož rozhodnutí se přezkoumává.

Podle ustanovení § 116 odst. 3 zákona č. 121/1975 Sb. soud rozhoduje o opravném prostředku proti rozhodnutím orgánu důchodového zabezpečení republiky a národního výboru jako odvolacího orgánu. O takový případ v projednávané věci jde. Působnost okresních národních výborů je tu dána ustanovením § 8 odst. 1 bod 7 zákona č. 129/1975 Sb., podle něhož okresní národní výbor rozhoduje o zvýšení důchodu manželky pro bezmocnost a o zvýšení sociálního důchodu (výchovního k němu) pro bezmocnost. I když tedy v těchto případech jde o zvýšení důchodů, jež nejsou dávkami nárokovými, nýbrž dobrovolnými (fakultativními), jde tu o zvýšení pro bezmocnost jako dávky nárokové a je založena příslušnost soudu pro přezkoumávání tohoto zvýšení. Proti rozhodnutí okresního národního výboru o tomto zvýšení je pak přípustné odvolání vzhledem k ustanovení § 47 odst. 1 zákona č. 129/1975 Sb. Tuto otázku, jež ovšem neměla vliv na věcnou správnost odvoláním napadeného usnesení, bylo nutno vyřešit z toho důvodu, že soud prvního stupně vycházel také z toho nesprávného závěru, že navrhovatelka je poživatelkou invalidního důchodu, tedy dávky nárokové, ač jde o poživatelku sociálního důchodu.

Jinak ovšem usnesení soudu prvního stupně vychází ze správného právního názoru, že potřeba ošetření a obsluhy jinou osobou podle ustanovení § 47 odst. 1 zákona č. 121/1975 Sb. a § 29 odst. 1 vyhlášky č. 128/1975 Sb. předpokládá takový zdravotní stav, který vyžaduje ošetrovatelskou (nikoliv pečovatelskou) péči a vztahuje se na vlastní osobu stíženou bezmocností a nikoliv na další služby jako obstarávání nákupu, úklid domácnosti a podobně. 2) Z těchto hledisek, jak vyplývá ze správných zjištění soudu prvního stupně, navrhovatelka není bezmocná. Onemocnění uvedená v lékařském potvrzení z 10. 10. 1977 jsou obsažena v posudku příslušných posudkových komisí; bylo k nim přihlédnuto a byla také zhodnocena.

Ze všech těchto důvodů bylo napadené usnesení potvrzeno podle ustanovení § 219 o. s. ř. jako věcně správné.

1) V SSR viz zákon č. 132/1975 Sb.

2) Viz i č. 1/1978 Sbírký soudních rozhodnutí a stanovisek (str. 18/94/).